

[Glistrup]

var særdeles malplaceret. Vi ved jo alle sammen, at man har denne afhængighed imellem organisationerne på den ene side og på den anden side de politiske partier, som mere eller mindre føres i snor fra enten en arbejdsgiverorganisations eller en fagorganisations side.

Derfor mener vi, at grundsigtet med de to forslag, der er til behandling, er rigtigt, og at det er noget, som folketinget skal befatte sig meget med.

Når man så skal sige, hvor man skal drage grænserne, og det er jo dér, de to lovforslag nr. L 74 og L 77 adskiller sig fra hinanden, ja, så må jeg erkende, jeg ikke rigtigt kan ophidse mig over, om man vælger retsforbundets eller fremskridtspartiets model. Der kan vedrørende den detalje fremføres saglige argumenter, som kan trække i både den ene og den anden retning. Hr. Melchior har selvfølgelig ret i, at der vil, ligegyldigt om man vælger den ene, den anden eller en femte eller syvende model, være muligheder for omgælsesstransaktioner. Men vi må bare fra lovgivningsmagten begynde at tage hul på dette meget væsentlige område, at organisationer, der reelt kan tvangsudskrive kontingenter, fordi folk er nødt til at være medlemmer af de pågældende organisationer, derefter kan putte falske lodder i den politiske vægtskål, putte falske lodder i folkestyrets vægtskål, sådan som hr. Bolvig så fortrinligt fik det understreget og forklaret i den fortrinlige brandtale, som han holdt heroppefra. Det er ganske givet et meget væsentligt emne.

Så kunne man selvfølgelig forsøge at nå de samme resultater med lidt mindre vidtrækkende forholdsregler, og det kan selvfølgelig drøftes i forbindelse med udvalgsbehandlingen. Vi står bestemt ikke fra fremskridtspartiets side stejlt på, at det, vi har foreslået i lovforslag nr. L 74, er patentløsningen om, hvilken måde vi skal begynde at angribe disse problemstillinger på. Vi kan glimrende ved at åbne få det afklaret på f. eks. den måde, som hr. Arne Melchior var inde på, om, at de politiske partier burde være pligtige til at være totalt åbne med hensyn til deres regnskabsførelse.

Vi må se i øjnene, at så længe vi skal trækkes med de politiske partier, så har de én arbejdsgiver, og den arbejdsgiver hedder befolkningen. Derfor skal befolkningen selvfølgelig have adgang til at være bekendt med

alt, hvad der foregår inden for politiske partier, hvad enten det er kongresser, eller det er om, hvordan de bliver finansieret, eller hvad der nu kan komme på tale. Derfor vil vi uden betænkeligheder mene det, som hr. Arne Melchior stillede sig lidt mere tvivlende over for om var en god tanke, at de politiske partiers regnskaber skal være helt åbne. Men det er ikke nok, at man skaber offentlighed om det, man bør gå de skridt videre, at de politiske partier ikke i deres demokratiske konkurrence om tilslutning fra befolkningens side bliver stillet så vidt forskelligt, som tilfældet er i øjeblikket, hvor nogle partier kan regne med at kunne få en 10-12 mill. kr. i organisationstilskud til at køre deres valgkampe på og andre partier skal operere med tal, som er mindre end 1 pct. af de tal, der dér er tale om. Det må af hensyn til, at demokratiet kan komme til at fungere fornøftigt, være således, at man optræder nogenlunde på lige fod med hinanden. Det vil altså med andre ord sige, at man ikke forlods har nogen tvangsudskrevne midler som basis for sit politiske arbejde.

Endelig til minidebatten i debatten, mellem hr. Arne Melchior og arbejdsministeren. Det er selvfølgelig ganske aldeles åbenbart, at lovgivningsmagten befatter sig med, hvilke regler der skal gælde, og med at ændre retstilstanden. Havde højesterets flertal gået ind for det, der står i lovforslag nr. L 74, havde det været fjollet af fremskridtspartiet at fremsætte lovforslag nr. L 74, og fremskridtspartiet fremsætter aldrig fjollede forslag. Det burde arbejdsministeren vide. Derfor skulle arbejdsministeren ikke være kommet med den kritik. Men det har interesse, at forslaget altså ikke er længere væk fra de retsforestillinger, der bevæger sig inden for den afgrænsede del af det danske samfundsliv, end at det dog var noget, der havde sine tilhængere helt op blandt de hæderværdige dommere i den anden del af Christiansborg. Derfor synes vi, at det er rigtigt som et af argumenterne, men ikke som arbejdsministeren sagde, som et hovedargument, men dog som et af argumenterne at fremdrage den pågældende højesteretsdissens.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne til lovforslag nr. L 77 (om regler for organisationers